

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 ноември 1995 година*

По дело С-426/93

Федерална република Германия, за която се явява г-н Ernst Röder, Ministerialrat във федералното министерство на икономическите въпроси, в качеството на представител, и адв. Hans-Jörg Niemeуer, адвокат в Брюксел,

ищец,

срещу

Съвета на Европейския съюз, за който се явява г-жа Jill Aussenant и г-н Klaus Borchers, юридически съветници, в качеството на представители, със седалище в Люксембург, при кантората на г-н Bruno Eynard, директор на правния отдел на Европейската инвестиционна банка, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

ответник,

подпомаган от

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Jürgen Grunwald, член на правната служба, в качеството на представител, със седалище Люксембург, при кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, член на правната служба, Centre Wagner, Kirchberg

встъпила страна,

с предмет искова молба за отмяната на Регламент (ЕИО) № 2186/93 на Съвета от 22 юли 1993 г. относно общностната координация в областта на изготвянето на търговски регистри за статистически цели (ОВ L 196, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н D.A.O. Edward и г-н G. Hirsch (председатели на състав), г-н G.F. Mancini, г-н F.A. Schockweiler, г-н J.C. Moitinho de Almeida (докладчик), г-н P.J.G. Картеуn, г-н C. Gulmann, г-н J.L. Murray, г-н P. Jann и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н F.G. Jacobs,

секретар: г-н L. Hewlett, администратор,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

---

* Език на производството: немски.

след като изслуша устните състезания на страните по време на съдебното заседание на 15 март 1995 г.,

след като изслуша мнението на генералния адвокат на съдебното заседание от 15 юни 1995 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, депозирана в секретариата на Съда на 21 октомври 1993 г., Федерална Република Германия завежда иск в съответствие с член 173, алинея 1 от Договора за ЕИО за отмяната на Регламент (ЕИО) № 2186/93 на Съвета от 22 юли 1993 г. относно общността координация в областта на изготвянето на търговски регистри за статистически цели (ОВ L 196, стр. 1, „Регламента“).
2. Регламентът, който се основава на член 213 от Договора за ЕИО, изисква от държавите-членки да създадат за статистически цели един или повече хармонизирани регистри с дефиниции и обхват, указани в него (член 1).
3. В съответствие с член 3, регистрире трябва да обхващат всички предприятия, които извършват икономически дейности, които допринасят за брутния вътрешен продукт на пазарни цени, правните единици, отговорни за тези предприятия и местните единици зависими от тях. Някои домакинства са изключени и включването в регистъра на предприятия, които участват в областите на земеделието и лесовъдството, рибовъдството и публичната администрация, защитата и социалната сигурност е факултативно. Степента, в която предприятия, които нямат статистическо значение за държавите-членки, трябва да се включат в регистъра, трябва да се реши в съответствие с процедурата, предвидена в член 9.
4. Предприятия, законови единици и местни единици трябва да се регистрират в съответствие с графика, посочен в приложение I (параграф 2) иначе казано, преди 1 януари 1996 г. в случая на предприятия и преди 1 януари 1997 г. в случая законовите единици и местните единици. Във всеки случай, отделната регистрация на законови единици е факултативна при условие че общото съдържание на информацията за такива единици е включена в регистърния запис за предприятията (параграф 3).
5. Член 4 препраща към приложение II за списъка на характеристиките, които трябва да се включат в един регистър. Те включват наименованието и адреса на предприятието, неговата правна форма, неговата основна икономическа дейност, размера на неговата работна сила, неговия чист оборот (който е факултативен, когато оборотът не надхвърля 2 милиона ECU) и чисти активи

(факултативно). В определени отношения регистрите трябва да се осъвременят поне веднъж годишно (член 5, параграф 1).

6. Когато Комисията го поиска, след като получи мнението на комитета, предвидено в член 9, държавите-членки трябва да извършат статистически анализи на регистрите и да предадат резултатите на Статистическата служба на Европейските общности (член 6).

7. Член 7 разрешава на националните статистически институти събирането, за регистъра на предприятията, в съответствие с условията, определени от националното право, на информация, която се съдържа в административните или правните папки, събрани в рамките на националната територия.

8. Подробните правила за изпълнението на регламента трябва да се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 9. След като получава мнението на статистическия програмен комитет, създаден от Решение 89/392/ЕИО/Евратом от 19 юни 1989 г. (ОВ L 181, стр. 47), Комисията може да приеме приложими мерки незабавно. Ако мерките не са в съответствие с мнението на комитета, Съветът, с квалифицирано мнозинство, може да вземе различно решение.

9. Германското правителство се противопоставя на Съвета за това, че е нарушил член 213 от Договора като правната основа за регламента. Освен това то смята, че регламентът нарушава принципа за пропорционалност.

Иск, твърдящ, че правната основа е неправилна

10. Германското правителство твърди основно, че член 213 от Договора не може да съставлява автономна правна основа за мярка на Съвета.

11. Първо, ясно е от самото съдържание на член 213, че той се прилага само във връзка с други разпоредби, тъй като той предоставя на Комисията правото да събира информация само „за изпълнението на поверените му задачи”. В допълнение, член 213 не предвижда никакво процесуално правило, което да обвързва Съвета, когато той предвижда ограничения и условия, които уреждат правото на Комисията да събира информация, а единствено изисква от Съвета да действа „в съответствие с разпоредбите на настоящия Договор”. Липсата на процедурни правила потвърждава зависимостта на член 213 от други разпоредби на Договора, които от своя страна, обхващат процедурни правила.

12. Второ, функцията на член 213 е да установи, че, когато приема мярка въз основа на различните опосредстващи го разпоредби на Договора, Съветът може да вземе допълнителни мерки, за да опосредства Комисията при получаването на информацията, която ѝ е нужна. Тези мерки също така трябва да са основани на опосредстваща разпоредба, която съставлява

правната основа за самата мярка. Германското правителство заема становището, че самият Съвет следва това мотивиране при приемането на работната програма на Комисията относно експериментален проект за събиране, съгласуване и гарантиране на съгласуваността на информацията относно състоянието и природните и естествените ресурси в Общността. Всъщност, той основава Решение 85/338/ЕИО от 27 юни 1985 г. (ОВ L 176, стр. 14) на член 235 от Договора за ЕИО. Впоследствие той основава Решение 90/150/ЕИО от 22 март 1990 г. (ОВ L 81, стр. 38) за изменение на Решение 85/338, което той приема след влизането в сила на Единния европейски акт, на член 130s. Доколкото събирането и предоставянето на информацията съставляват съществени компоненти на това законодателство, самият Съвет би се възползвал от член 213 ако бе чел, че тази разпоредба е опосредстваща правна основа.

13. Трето, твърдението, че член 213 не оправомощава Съвета да законодателства се подкрепя чрез сравнението на този член с други опосредстващи разпоредби на Договора. Общата черта на разпоредбите, които разрешават приемането на материални правила, такива като членове 49, 57, 63, параграф 2, член 69, член 75, член 87 и член 100a, е че те изискват от институциите да си сътрудничат за тази цел. Следователно, тяхната структура е широко съпоставима и те обхващат сходни процесуални правила, в съответствие с които Съветът действа по предложение на Комисията, обикновено след консултиране на Икономическия и социален комитет, и след консултиране или сътрудничество с Европейския парламент. Следователно, съществуват особено тесни връзки между Комисията и Съвета, дори в случай на опосредстващите разпоредби, които съставляват изключение от изключителното право на инициатива на Комисията, такива като членове 126 и 153 от Договора, в съответствие с които Съветът може да законодателства само след като получи мнението на Комисията. Обратното, член 213 не предоставя право на предложение от страна на Комисията или за консултирането или сътрудничеството на Европейския парламент или за участие на Икономическия и социален комитет.

14. Четвърто, германското правителство твърди, че положението на член 213 в структурата на Договора също така посочва, че той не предоставя законодателна компетентност на Съвета. Член 213 се намира в частта на Договора, озаглавена "Общи и заключителни разпоредби" която, отделно от член 235, съдържа само норми, предназначени да допълнят другите разпоредби на Договора, докато опосредстващите разпоредби винаги са отнасят пряко до конкретна цел.

15. Това твърдение не може да се приеме.

16. Член 213 от Договора предвижда, както следва,

„Комисията може, в границите на и в съответствие с условията, предвидени от Съвета в съответствие с разпоредбите на настоящия Договор, да събира всякаква информация и да извършва всякакви проверки, необходими за изпълнението на поверените ѝ задачи.”

17. Както отбелязва Съветът условието, че той трябва да действа „в съответствие с разпоредбите на настоящия Договор” упоменава по-специално член 189 от Договора за ЕИО, който посочва различните актове, които Съветът и Комисията могат да приемат, за да извършат техните задачи в съответствие с Договора. Такива актове включват регламентите.

18. На следващо място, липсата на всякакво правило относно гласуването в член 213 не означава, че акт на Съвета не може да се основава на тази разпоредба. Както отбелязва Комисията, член 148, параграф 1 от Договора, който предвижда, че „освен ако се предвижда друго в настоящия Договор, Съветът действа с мнозинство на своите членове”, би бил ненужен при липсата на конкретно правило относно гласуването в разпоредба на Договора, означава че той не би могъл да се използва като правната основа за акт на Съвета. Това заключение не се обезсилва от факта, че член 213 не предвижда право на инициатива от страна на Комисията или за участието на Европейския парламент или Икономическия и социален комитет. Както правилно твърди Съветът, безспорно е, че другите разпоредби на Договора, такива като член 217, може да се използват като правната основа за приемането на акт на Съвета, независимо че те не предвиждат участието на други институции в процеса на вземане на решения.

19. Освен това, изразът „за изпълнение на поверените му задачи” член 213 показва, че тази разпоредба предоставя на Комисията обща компетентност да събира всякаква информация, необходима за тази цел, и като последица, противно на становището, изразено от германското правителство, Съветът не е длъжен да основава такива актове на различните разпоредби на Договора, които предоставят специфични задачи на Комисията. Освен това, както посочва генералният адвокат в точка 24 на неговото мнение, би било нелогично, най-малкото, за Съвета да бъде длъжен да приеме поредица от мерки във връзка със събирането на информация в съответствие с различни процесуални правила, особено тъй като някои видове информация обхващат няколко от областите на действие на Комисията.

20. В допълнение, също така поради общото естество на правомощието на Комисията по отношение на събирането на информация в член 213 се посочва в част шест на Договора, озаглавена „Общи и заключителни разпоредби” и безспорно е, че тя съдържа други разпоредби, които предоставят законодателна компетентност.

21. Що се отнася до твърдението, основано на предишната практика на Съвета, достатъчно е да се каже, че една обикновена практика от страна на

Съвета, не може да се отклонява от нормите, предвидени в Договора и следователно не може да създаде прецедент, който да обвързва институциите (вж., например Решението от 23 февруари 1988 г., *Royaume-Uni/Conseil*, по дело 68/86, *Recueil*, стр. 855, параграф 24).

22. От предходното следва, че само член 213 може да се използва като правна основа за приемането на акт на Съвета.

23. Като алтернатива германското правителство твърди, че, дори ако член 213 би могъл да съставлява самостоятелна правна основа за един акт на Съвета, не е трябвало оспореният регламент да се основе на тази разпоредба. Член 213 разрешава на Съвета да установи ограниченията и условията, при които Комисията трябва да събере информация, която се съдържа в съществуващи търговски регистри в държавите-членки, с други думи да приеме разпоредби, пряко уреждащи събирането на информация от Комисията и разпоредби, помагачи ѝ да стори това. Обратното, създаването на регистри в първоначалния етап, които да предхождат събирането на информация, заедно с хармонизирането на съществуващи регистри, не се обхваща от член 213. Но, именно тези са основните цели на регламента.

24. В тази връзка германското правителство отбелязва, че според първото и десетото съображение, регламента предлага да стандартизира съдържанието на регистрите чрез общи понятия и чрез хармонизирането на основните единици, за да се постигне съгласуваност на информацията. Освен това, ясно е от самото му заглавие, „Общностно съгласуване” при изготвянето на търговски регистри..., че приоритетната цел на регламента не е придобиването на информация от Комисията, а сближаването на съществуващи регистри и/или създаването на нови структури. Подобно, материалните норми основно се отнасят до организацията на регистрите, които трябва да се създадат или хармонизират (членове 1 до 5) с оглед на подпомагането на Комисията да събере желаната информация на по-късен етап. Докато, за сравнение, някои изреждания в регламента упоменават някои въпроси във връзка със съобщаването на статистически данни, в действителност регламентът съдържа само една разпоредба относно събирането на информация от Комисията, именно член 6, който ѝ предоставя правото да поиска от държавите-членки да извършат статистически анализи на регистрите и да изпратят резултатите на Статистическата служба на Европейските общности.

25. Германското правителство прибавя, че е в съответствие с практиката на Съвета до сега за актове, които надхвърлят искането на информация, да не са основани, или поне не единствено, на член 213. Съответно, Съветът се основава както на член 235, така и на член 213 при приемането на Решение на Съвета 81/971/ЕИО от 3 декември 1981 г. за създаването на общностна информационна система за контрола и намаляването на замърсяването, причинено от въглеводороди, изхвърлени в морето (ОВ L 355, стр. 52), който

не се ограничават до това да регламентират искането на информация от Комисията, но също така предвижда установяването на нови структури.

26. На последно място, германското правителство твърди, че доколкото основната цел на един правен акт обичайно се посочва в първото съображение, трябва да се поддържа, че основната цел на регламента е да се подпомогне установяването и функционирането на единния пазар и стандартизирането на търговската статистиката; Регламент, който упоменава установяването или функционирането на единния пазар, попада в областта на приложение на член 100а от Договора.

27. Това твърдение също така трябва да се отхвърли.

28. Първо, нищо в съдържанието на член 213 от Договора не подкрепя тълкуването, че тази разпоредба разрешава на Комисията само да събира информация, която вече се съдържа в съществуващите регистри в държавите-членки. Както отбелязва Съветът, това ограничително тълкуване би направило събирането на съпоставими данни от Комисията безполезно или най-малкото би го намалило до най-малкият общ знаменател, като така прави невъзможно това Комисията да изпълнява своята задача.

29. На следващо място, в съответствие с добре установената съдебна практика (вж., по-специално, Решение от 17 март 1993 г., Commission/Conseil, по дело C-155/91 Recueil, стр. I-939, точка 7), в контекста на организацията на правомощията на Общността, изборът на правна основа за една мярка трябва да се основава на обективни фактори, които подлежат на съдебен контрол. Тези фактори включват, по-специално, целта и съдържанието на мярката.

30. Що се отнася до целта на регламента, първо съображение, че „Единният пазар увеличава нуждата от подобряване на статистическата съпоставимост, за да се изпълнят изискванията на Общността” и че „за да се постигне това подобрене, трябва да са приети общи дефиниции и описания за предприятията и да се обхванат други релевантни статистически единици”. Според трето съображение, „съществува нарастваща нужда за информация относно структурата на предприятията, нужда, която сегашната статистика на Общността не може да посрещне” докато според четвъртото, „бизнес регистрите за статистически цели са необходим инструмент за проследяване на структурните промени в икономиката, направени от такива операции като съвместни предприятия, съдружия, изкупувания, вливания и поглъщания”.

31. Що се отнася до съдържанието на регламента, докато повечето от неговите разпоредби се отнасят до установяването на хармонизирани регистри, целта на тази хармонизация е да се опосредства Комисията впоследствие да събере достоверна информация в съответствие с член 6 от Регламента с оглед на изпълнението на различните специфични задачи, които са ѝ поверени от Договора.

32. Както отбелязва генералният адвокат в точки 37 и 38 от становището, задачите на Комисията, които ще се улеснени от статистиката, събрана в съответствие с еднородните критерии, могат да се заключат по-специално от естеството на информацията, която трябва да се впише в регистрите, в съответствие с условията на приложение II към Регламента. Така, информацията относно това колко предприятия са активни в специфичен отрасъл на икономиката, какъв дял от пазара се държи от определени предприятия и колко лица са заети в специфичен отрасъл на икономиката, ще подпомогне Комисията при изпълнението на много от конкретните задачи, които са ѝ поверени в различни области, такива като например околната среда, индустрията и социалната политика, които значително превишават обикновеното функциониране на общия пазар.

33. Ясно е от факторите, упоменати по-горе, че според неговата цел и съдържание, основната цел на регламента е да създаде търговски регистри с оглед на подпомагането на Комисията ефективно да събере информацията, необходима за изпълнението на различните задачи, които са ѝ поверени от Договора. При все че не може да се отрече, че регламентът също така ще има последици спрямо установяването и функционирането на вътрешния пазар, тези последици са обикновено спомагателни за основната цел, упомената по-горе, и като следствие на това противно на становището на германското правителство, член 100а от Договора за ЕИО не може да съставлява надлежната правна основа за приемането на регламента. Както съдът вече поддържа, поради факта, че един акт може да се засегне от създаването или функционирането на вътрешния пазар, не е достатъчен, за да оправдае използването на тази разпоредба като основата за акта (вж., по-специално, Решението Commission/Conseil, упоменато по-горе, точки 18 и 19).

34. Що се отнася до твърдението, основано на предходната практика на Съвета, достатъчно е да се упомене съдебната практика, упомената в точка 21 от това Решение в смисъл, че една обикновена практика от страна на Съвета, не може да се отклони от нормите, предвидени в Договора и следователно не може да създаде прецедент, който да има обвързващо действие спрямо институциите.

35. Съответно, Съдът поддържа, че регламентът е действително приет само въз основа на член 213 от Договора. Искът, който твърди, че правната основа е неправилна, следователно следва да се отхвърли.

Иск, твърдящ нарушение на принципа за пропорционалност

36. Според германското правителство, регламентът нарушава принципа за пропорционалност в две отношения.

37. Първо, член 2, параграф 1, буква а) и член 3 от Регламента, заедно с приложение II, посочва поредица от данни, които трябва да бъдат регистрирани, въпреки че, не са необходими, за да се постигнат целите, посочени в преамбюла.

38. Според германското правителство, това е вярно на първо място относно задължението да се регистрират „законови единици” и различни данни във връзка с тях. Според Регламент (ЕИО) № 696/93 на Съвета от 15 март 1993 г. относно статистическите отчетни единици за наблюдението и анализа на производствената система в Общността (ОВ L 76, стр. 1), който упоменава член 2 от Регламента, за да определи този израз, мониторинга и анализирането на икономиката на Общността трябва да се основават на „статистически единици” посочени в списъка в раздел I на приложението към Регламент № 696/93, който не упоменава „законови единици, като тези са един от трите критерия за определянето на „статистически единици”. Доколкото „законови единици” не съществуват като статистически единици по смисъла на Регламент № 696/93, не е необходимо да се събира конкретна информация относно тях.

39. Германското правителство добавя, че дори при предположение, че „правните единици” съставляват начин за идентифициране на статистическата единица „предприятие” не е необходимо те да бъдат записвани независимо и отделно. Би било достатъчно регламентът да посочва данните, които трябва да се регистрират за всяко предприятие и да се оставят държавите-членки свободно да групират тези данни заедно, както те сметнат за уместно, при нужда с помощта на определени индикации по отношение на законови единици.

40. Според германското правителството, не е нито необходимо да се записват в регистрите както критерии за размера на оборота на предприятието, така и размера на работната ръка. Статистически, посочването на броя на наетите лица е напълно достатъчно, тъй като това ясно отразява икономическото значение и размера на едно предприятие. В допълнение, в някои икономически сектори, такива като банкиране и застраховане, оборотът е характеристика за спорна статистическа стойност.

41. Това твърдение не може да се приеме.

42. Според съдебната практика на Съда, за да се установи дали една разпоредба на правото на Общността изпълнява принципа за пропорционалност, трябва да се установи дали средствата, които тя използва, са подходящи за целите на постигането на желаната цел и дали те не надвишават това, което е необходимо за нейното постигане (вж., например, Решение от 11 март 1987 г., *Walter Rau Lebensmittelwerke* и други/Комисията, по съединени дела 279/84, 280/84, 285/84 и 286/84, *Recueil*, стр. 1069, точка 34).

43. Докато несъмнено правната единица не е сред осемте „статистически единици на производствената система” посочени в раздел I на приложението към Регламент № 696/93, не следва задължително, тя да не е статистически релевантна.

44. Както отбелязва Комисията, правната единица съставлява определящ фактор в определението, посочено в приложението към Регламент № 696/93 на статистическата единица „предприятие” като „най-малката комбинация на законови единици, която е организационна единица, която произвежда стоки или услуги, които се ползват от определена степен на самостоятелност при вземането на решения, особено за предоставянето на неговите текущи ресурси” (раздел III, част A). Следователно, противно на твърдението на германското правителство, обхващането на законови единици от регистрите, може да се разглежда като необходимо за постигането на целта за създаване на регистри, предназначени да отразят структурата на предприятията (трето съображение) и структурните промени в икономиката, настъпили от такива операции като съвместни предприятия, съдружия, изкупувания, вливания и поглъщания (четвърто съображение). В допълнение, в съответствие с член 3, параграф 3 от Регламента, отделната регистрация на законови единици е факултативна, при условие, че общото съдържание на информацията за такива единици е включена в регистърния запис за предприятията.

45. Що се отнася до нуждата от вписване на оборота в регистъра като критерий за размера на едно предприятие, достатъчно е да се каже, че освен факта, че неговото вписване в регистъра е факултативно, когато оборотът не надвишава 2 милиона ECU, то безспорно опосредства увеличаването на достоверността на оценките, докато посочването на броя на наетите лица не отразява задължително икономическото значение и размера на предприятието.

46. Второ, германското правителство твърди, че регламентът не отчита достатъчно финансовите последици за държавите-членки от хармонизацията и/или създаването на регистри, за да се постигне целта за получаването на логична статистика на Общността. Парите и времето, вложени в създаването и периодичното осъвременяване на регистрите в различните държави-членки са несъразмерни на преследваната от регламента цел и потенциалните преимущества от създаването на регистри.

47. В подкрепа на своето твърдение, германското правителство упоменава едно „изследване, извършено от Statistisches Bundesamt (немската статистическа служба) относно приемливостта на създаването и поддържането за статистически цели на подробни, хармонизирани търговски регистри във Федералната Република” от което изглежда, че цената за създаването на един търговски регистър, която е изчислена въз основата на

1977 г., е изключително висока и че 75 % от цената би съставлявала разходи за персонал.

48. Твърдението на германското правителство не може да се приеме.

49. Германското правителство не е доказало релевантността на упоменатото по-горе изследване, което е извършено въз основа на данни, събрани през 1977 г. в някои сектори на икономиката, за изпълнението на оспорения регламент, докато наред с другото прогреса в информатиката ще подпомогне постигането на бъдещо съществено намаляване, което трябва да се постигне в разходите за персонала, който участва в създаването и осъвременяването на търговските регистри, обхванати от регламента. Освен това, както правилно отбелязва Съветът, тъй като член 7 от Регламента разрешава на всеки национален статистически институт да събира за статистически цели информация, обхваната от регламента, която се съдържа в административните или правните папки, събрани в нейната национална територия, това също така ще улесни извършването на голямо намаление в разхода за създаването на нови регистри.

50. На последно място, германското правителство не е успяло да покаже, че разходите във връзка със създаването и осъвременяването на бизнес регистри, са очевидно непропорционални спрямо преимуществата за Общността от наличието на достоверни статистически данни с оглед на постигането на различните цели, поверени ѝ от Договора.

51. Искът, който твърди, че има нарушение на принципа за пропорционалност, следователно трябва да се отхвърли.

52. Тъй като никой от исковете, представени от германското правителството, не е бил успешен, исквата молба като цяло трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

53. В съответствие с член 69, параграф 2 от Процедурния правилник трябва да се определи на изгубилата делото страна да плати съдебните разноски, ако това е било поискано в устната фаза от спечелилата страна. Тъй като Съветът е поискал съдебните разноски, а Федерална република Германия е загубилата страна, трябва да ѝ се определи да плати съдебните разноски. В съответствие с член 69, параграф 4, алинея 1 Комисията на Европейските общности, която е встъпила страна в производството, трябва да понесе собствените си съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля исквата молба.

2. Определя Федерална република Германия да плати съдебните разноси.

3. Определя Комисията на Европейските общности да понесе собствените си съдебни разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 ноември 1995 година.

Подписи